

w górę, osiadł raptownie na gałęziach wielkiej topoli, rzucając lotników na siodełkach całą siłą o pień drzewa. Dzięki gałęziom jednak nie doznali oni żadnego szwanku, ale ujrzeni się uwiecznionymi na wysokości 14 metrów na topoli, którą spodem otoczył tłum włościan. Było to jedyne w swoim rodzaju

Następca Stołypina.

(Do ilustracji na str. 8).

Zarówno osoba zmarłego prezesa gabinetu rosyjskiego, P. A. Stołypina, który odegrał tak wybitną rolę w dziejach porewolucyjnych Rosji,

państwową rozwinął dopiero w r. 1893, objąwszy urząd sekretarza Rady państwa w departamencie ekonomicznym. Następnie w roku 1896 ówczesny minister skarbu Witte zaproponował mu stanowisko wiceministra skarbu, a w r. 1904, po ustąpieniu Wittego, Kokowcew otrzymał tę funkcję ministra skarbu,

Nieudany lot z Warszawy do Petersburga: Lotnik hr. Scipio (z lewej strony) z uczniem swym p. Ventzelim przed odlotem z Warszawy.

widowisko, gdyż zdawało się, jakby wielki ptak sztuczny przysiadł na gałęziach drzewa. Z wielkim trudem udało się obu lotnikom przy pomocy zarzuconych z dołu lin wydobyć się z przymusowego więzienia.

Gdy następnie zdjęto aeroplan z drzewa, okazało się, że jest on zupełnie strzaskany. Zostały z niego tylko połamane ramy i druty, oraz poszarpane pokrycie kauczukowe. Ocalał tylko motor.

Hr. Scipio i p. Ventzeli powrócili do Warszawy samochodem eskortującym aeroplan, który niebawem nadjechał.

jak i okoliczności, w jakich nastąpił jego tragiczny zgon, nadawały specjalne znaczenie pytaniu, kto obejmie ciężki spadek po zamordowanym ministrze i stanie u steru rządów w państwie rosyjskiem. Odrazu jednak wszystkie pogłoski skupiały się około osoby dotychczasowego ministra skarbu Włodzimierza Kokowcewa, który też w kilka dni po śmierci Stołypina został mianowany prezesem gabinetu.

Nowy premier rosyjski, który zatrzymuje jednocześnie tę funkcję ministra skarbu, urodził się w r. 1853, i już w 19-tym roku życia rozpoczął służbę w ministerstwie sprawiedliwości, lecz szerszą działalność

Zgon nestora malarzy polskich: Ś. p. Franciszek Kostrzewski.

którą piastował jednak nie długo. Gdy w r. 1905 Witte został prezesem gabinetu, Kokowcew ustąpił, ale już po kilku miesiącach, bo w kwietniu 1906 roku objął ponownie ster ministerstwa handlu, którym kieruje nieprzerwanie do dnia dzisiejszego.

Z niwy oświatowo-społecznej: Uczestnicy uroczystego pożegnania posiedzenia w Brzeżanach: 1) dr. Załęcki, 2) Władysław Osustowicz, prezes Pol. Tow. narodowego, 3) Aleksander Frąckiewicz, prezes Koła Tow. nauczycieli, 4) dr. Adam Kowenicki, prezes „Sokoła” i „Przyjaźni”, 5) Władysław Ryłski, prezes T. S. L., 6) ks. Franciszek Bielówka, członek wydziału bursy im. Jakubowicza, 7) prof. Tomasz Szafran, prezes bursy im. A. Potockiego, 8) radca Józef Zborowski, prezes Ligi pomocy przemysłowej.